

WIE STOUT IS...

Pieter Koolwijk & Linde Faas

Een zwart busje stopt naast me en onmiddellijk begint de toeter te brullen. Ik schrik me het apezuur. De bal stuitert van mijn voet en rolt in de richting van een zwarte vogel, die meteen opvliegt. Wat is dit voor een mafkees?

‘Je kan er toch langs?’ zeg ik.

Het raampje gaat open en een man steekt zijn hoofd naar buiten. Hij draagt een hoge zwarte hoed, heeft grijs haar en op zijn gezicht zitten allemaal donkere vegen. ‘Ik moet daar staan, jochie. Oprotten van die parkeerplaats.’

‘Ook goedemiddag,’ zeg ik zachtjes. Ik loop achter mijn weggerolde bal aan, pak hem op en zie hoe het busje wordt geparkeerd op de plek waar ik net hoog stond te houden. Op de zijkant staat een tekst.

PJOTR DE SCHOORSTEENONTSTOPPER

U belt. Ik veeg.

Geen idee voor welke schoorsteen hij komt. Vast niet voor die van ons. De man stapt uit, smijt de deur dicht en loopt om het busje. Het is bijna alsof deze kerel uit een andere tijd komt. Niet alleen door de hoge hoed die scheef op zijn hoofd staat, of de zakdoek die om zijn nek zit geknoopt. Ook zijn jas lijkt iets van vroeger. Hij valt over zijn kont en heeft aan de voorkant acht knopen die in twee rijen van vier naast elkaar zitten. Om zijn middel zit een stevige riem. Zijn zwarte broek heeft enorm veel zakken en daaronder draagt hij stevige laarzen.

Met de bal onder mijn arm loop ik naar de stoep zodat ik kan zien wat hij gaat doen. Ik heb nog nooit een schoorsteenveger gezien en ik ben wel nieuwsgierig. Dan zie ik dat hij de sleutel in de deur van het lege huis naast ons steekt.

‘Gaat u daar wonen?’ vraag ik.

‘Yup.’

‘Ik ben Mo,’ stel ik mezelf voor. ‘De buurjongen.’

‘Oké.’ Hij duwt de deur open, loopt terug naar de bus en trekt daar een matras uit.

‘En hoe heet u?’ probeer ik, terwijl het me allang duidelijk is dat deze kerel geen zin heeft om te praten. Ik vind gewoon dat hij best een beetje beleefd kan doen. Ook tegen een kind van elf.

‘Staat op de bus.’ Hij sjuwt het matras naar binnen, komt met lege handen naar buiten en zucht als hij mij ziet staan. ‘Ben je er nog steeds?’

‘Ja, want ik woon hier.’ Ik wijs naar ons huis.

‘Had je al gezegd.’ Pjotr gaat verder met spullen naar binnen sjouwen.

Er komt echt van alles uit de zwarte bus. Dozen. Kussens. Dekens. Stoelen. Een tafel. Blijkbaar heeft hij ieder gaatje volgepropt. Af en toe kijkt Pjotr chagrijnig mijn kant op. Het is overduidelijk dat het hem irriteert dat ik hier ben.

Dus blijf ik staan.

‘Nieuwe burenen?’ klinkt het achter me. Het is mama die ook even buiten komt kijken.

Ik vraag me af of hij tegen een volwassene wel ineens aardig doet.

‘Hallo,’ zegt mama als Pjotr met lege handen naar buiten komt. Ze stapt op hem af en steekt haar hand uit. ‘Ik ben Tessa.’

‘Pjotr.’ Zonder haar hand te schudden, loopt hij langs haar en gaat verder met de bus uitladen.

‘Leuk hè, zo’n nieuwe buurman?’ zeg ik tegen mama als Pjotr weer naar binnen is. ‘Echt een gezellige vent.’

‘Hij heeft gewoon stress,’ zegt ze. ‘Verhuizen is heftig.’ Zo is mama. Die heeft altijd begrip voor iedereen.

Pjotr komt weer naar buiten en gunt ons geen blik waardig.

‘Kan ik ergens mee helpen?’ vraagt mama.

‘Nope.’

‘Ik kan extra avondeten maken en straks even langsbrengen.’

‘Niet nodig.’

‘Of misschien boodschappen voor je halen?’ probeert mama.

‘Luister, dame.’ Pjotr zet een doos terug in de bus die hij er net uit heeft gepakt en draait zich naar ons. ‘Ik blijf hier maar een paar weken. Niet langer. Ik ben dus niet op zoek naar nieuwe vrienden of fijne burenen. Ik kom gewoon mijn ding doen en verdwijnen daarna weer.’

Zijn ding doen? Ik neem aan dat hij schoorsteenvegen bedoelt. Is dat hoe die lui te werk gaan? Van plek naar plek verhuizen om daar hun werk te doen?

Het is natuurlijk iets wat niet dagelijks hoeft te gebeuren.

‘Ik begrijp het,’ zegt mama. ‘Komt Mo, dan laten we Pjotr met rust.’

‘Graag,’ snauwt de man.

‘Nee,’ zeg ik. ‘Ik blijf nog even kijken.’ Ik weet dat hij dat vervelend zal vinden en dat is precies de reden dat ik het doe. Als hij stom doet tegen mijn moeder en mij, dan doe ik dat tegen hem. Eigen schuld.

‘Niks ervan.’ Mama pakt me bij mijn arm en probeert me mee te trekken. ‘Je gaat niet de nieuwe buurman lastigvallen.’

Ik trek mijn arm weer los. ‘Ik kom zo. Beloofd.’ Zo makkelijk komt deze kerel niet van me af.

‘Nu,’ zegt mama. Ze loopt naar binnen, maar laat de voordeur openstaan.

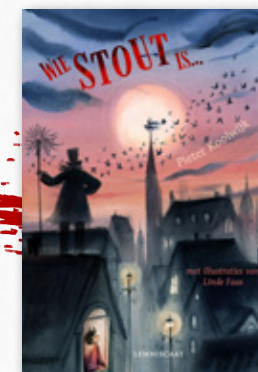
‘Luister naar je moeder,’ zegt Pjotr. ‘Je moet geen mensen lastigvallen. En al helemaal niet in deze tijd van het jaar. Ik zou me maar gedragen...’

Ik frons mijn wenkbrauwen. ‘Want?’

Pjotr kijkt me onheilspellend aan. ‘Omdat de Sint komt.’ Hij pakt de teruggezette doos uit het busje en loopt zijn huis in.

Omdat de Sint komt? Waar slaat dat nou weer op? Denkt hij dat ik daar nog in geloof of zo?

Deze kerel spoort echt niet.

Uit:
Wie stout is...
Pieter Koolwijk
& Linde Faas
€ 16,99 | 240 pag.

